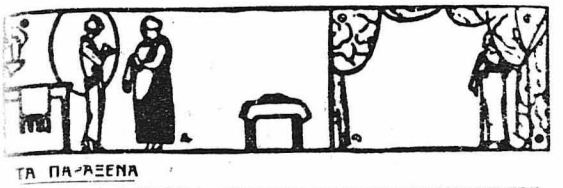

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ... ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΩΝ

Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις Ζωρζέττα Λεμπλάν, ἡ πρώην κυρία Μέτερλιγκ, βρίσκεται τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ ἐγκαινίασεν ἕνα ψυχολογικὸ νοσοκομεῖο, στὸ ὁποῖον θὰ βρίσκουν περιποίησι ἡ γυναῖκες ποὺ ὑπέστησαν σκληρὰς αἰσθηματικὰς ἀπογοητεύσεις.

Τὸ ἰδρυσιακὸ αὐτὸ μὲ ἄλλα λόγια θὰ εἶνε τὸ νοσοκομεῖον τῶν μαραμένων καρδιῶν.

Ἡ ἰδέα εἶναι, βέβαια, ἔξυπνη καὶ ἄξια κάθε ἐπαίνου. Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅ,τι τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν...καρδιακῶν παθήσεων ἔχει πολλὰ θύματα καὶ ὄχι μόνο γυναῖκες...

Στὸ Νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἱκανοὶ ἰατροὶ θὰ χειρίζωνται μὲ μεγάλη λεπτότητα τῆς πονεμμένες καρδιές. Τί εἴδους, ὅμως ἰατρικὰ θὰ εἶναι ; Θεραπεύονται, ἄρα νέ, ἡ αἰσθηματικὲς ἀρρώστιες μέ. φαρμακα ἢ μὲ μασσάζ ;

Θὲ ἐκκλησία καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κακουργήματα τὰ ἔκαναν ἐπειδὴ ἦταν Καρνάβαλος κ' ἔπρεπε νὰ τὸ κρύψουν λιγάκι ἀκόμα !...

Ἐννοεῖται τώρα πὼς μόλις τελείωναν οἱ ἀπόκρηες, αἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι προσκυνοῦσανε μὲ φανατικὴ πίστη τὰ ἴδια ἱερὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα μὲ τόση μανία ποδοπατοῦσανε τὴν προηγούμενη μέρα...

Ὁ κλῆρος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀμαθὴς καὶ ἐπιπόλαιος, ἄφηνε νὰ διαποττοῦνται μπρὸς στὰ μάτια του οἱ ἱεροσυλίες αὐτὲς γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσει τὸ λαό. Βοήθηκαν ὅμως καὶ πολλοὶ σοβαροὶ καὶ λογικοὶ κληρικοὶ οἱ ὁποῖοι ἀστιγμάτιζαν ὅτι ἔπρεπε τὶς ἄκοσμες αὐτὲς συνήθειες. Μὰ ἡ φωνή τους δὲν ἀκουγόταν, κατὰ τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα χρόνια Κι' ἀκόμα ἀκόμα οἱ ὁμιλίες τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, τοῦ μεγαλυτέρου θεολόγου τῶν Καθολικῶν, γινόντανε δεκτὲς μὲ εἰρωνικὰ σκώμματα.

Ἡ ἐκκλησία, βλέποντας τότε πὼς ὁ Καρνάβαλος κόντευε κάθε χρόνο, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, νὰ καταστρέψη τὸ ἔργο της ἀπεφάσισε νὰ κινηθῆ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ δώση στοὺς χριστιανοὺς νὰ καταλάβουν πὼς πήρανε ἄσχημο κακὸ δρόμο. Μὰ εἶταν πιὰ πολὺ ἀργά. Γιατί καὶ τότε ἀκόμα οἱ ἐν ὀλοσχόλ. τη , οἱ κατώτεροι κληρικοὶ ἀντεστάθησαν στὶς θελήσεις τους. Πρὸς τί νὰ ζη-ήσουν νὰ ξεριζώσουν ἀπ' τὸ λαὸ τὰ συνήθεια ποὺ τοῦ εἶχε γίνει πιὰ ἀνάγκη καὶ ἡ ὁποία τὸν ξεκούραζε λιγάκι ἀπ' τοὺς κοπους καὶ τὰ βάσανα ὁλόκληρης τῆς χρονιᾶς;

Κ' ἔτσι ὁ Καρνάβαλος μᾶς παρουσιάζεται σὰν ἕνα μεγάλο σκοτεινὸ σύνεφο πάνω ἀπ' τὴν μεσαιωνικὴ ἱστορία, ἐχρὸς ἐπικίνδυνος τῆς θρησκείας κατὰ τὰ περιπετειώδη ἐκεῖνα χρόνια...

***

Ὁ Καρνάβαλος ἄνοιγε, πρῶτα στὴ Γαλλία στὶς 25 Δεκεμβρίου καὶ καθὼς συνέπιπτε μὲ τὰ Χρισσούγεννα, γιορταζόταν πιὸ ἐπιβλητικὰ καὶ διαρκοῦσε καὶ περισσότερον. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαινε στὴν ἀρχαιότητα καὶ μὲ τὰ Σατορνάλια. Ἡ σύμπτωση αὐτὴ ἀποδεικνύει πόσο δύσκολα ἀποβάλει ὁ ἄνθρωπος τὶς παλιὲς συνήθειες.

Μὰ καὶ κάποιο ἄλλο γεγονὸς ἐπικυρώνει αὐτὴ τὴν παρατήρηση :

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνήθιζαν νὰ γιορτάζουν καὶ τὰ Δ ύ κ ε ι α ἢ Π ά ν ε ι α. Ἡ γιορτὴ αὐτή, τὴν ὁποία εἶχε ἐγκαινιάσει ὁ Βασιλεὺς Ἐδκνδρος, ἀτελεῖτο τὸ Φεβρουάριο πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Πανός. Οἱ ἱερεῖς τοῦ λιγάκι ἀνηθίκου αὐ οῦ θεοῦ, συνήθιζαν νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους ὁλόγυμνοι καὶ νὰ διρᾶ.ε ὁποια γυναῖκα ἔβλεπαν μπροστά τους μὲ ἕνα γιδ.τόμαρο, γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ γεννάη μὲ μεγαλύτερη εὐκολία. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ μονάχα ἄ τρες ὥριμοι μποροῦσανε νὰ λάβουν μέρος. Οἱ ἀνέψειοι ἔφηβοι καὶ τὰ μωράκια ἀπεκλείοντο ρητῶς.

Ἔ, λοιπὸν ἡ ὀργιαστικὴ αὐτὴ γιορτὴ ἄρχισε, μετὰ τὸ δέκατο πέμπτο αἰῶνα νὰ τελεῖται καὶ πάλι σὲ μερικὲς περιφέρειες τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Καρναβάλου, ὡς παράρτημα νὰ ποῦμε ἀστεῖο. Κι' τὸ τρομερώτερο ἦταν πὼς ἐλάμβαναν σ' αὐτὸ μέρος νέοι καὶ νέες. Ὁμῶς ἀποτελούμενες ἀπὸ ἄντρες, γυναῖκες, γέρους καὶ παιδιὰ μαζεύονταν στὶς ἐκκλησίες ἔστηνεν χορὸ γυρω ἀπ' τὴν ἁγία τράπεζα πάνω στὴν ὁποίαν ἔβαζαν τ' ὁμοίωμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, καὶ ἀφοῦ μεθύσανε ὀβρίλζοντας σὰ λυσσασμένοι, ἀρχίζαν τὰ ὄργια κάτω ἀπ' τὰ κατάπληκτα ὄμματα τῶν ἁγίων.

Ὅσο σκανδαλώδη καὶ ἀπίστευτα κι' ἂν φαίνουνται τὰ ὄργια αὐτὰ τοῦ Καρναβάλου, ὡστόσο γινόντανε στοὺς κόλπους μάλιστα τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Οὔτε αἱ διαταξεις τῶν συνοδων, οὔτε αἱ ὁμιλίαι τῶν ἱεραρχῶν, οὔτε τ' ἀναθέματα τῶν ἱερωκηρύκων δὲν κατόρθωσαν κατὰ τὸ μεσαίωνα νὰ ἐξαλείψουν τὶς βάρβαρες αὐτὲς συνήθειες. Δὲν πρέπει μολαταῦτα νὰ νομίσεις πὼς οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τόσο ἀσεβεῖς ἢ ἄθεοι. Ἀπεναντίας εἶχαν πολὺ περισσοτερη πίστι ἀπὸ μᾶς σήμερα. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼ ἐμᾶς ὁ πολιτισμός μᾶς ἀπαγορευσε νὰ ἐπαναλάβουμε τὶς ὀργιαστικὲς αὐτὲς σκηνὲς ἐνῶ ἐκεῖνοι ἦταν ἀπολίτιστοι καὶ νόμιζαν πὼς γιορτάζοντας μὲ τέτοιο ἀσεβῆ τρόπο τὸν Καρνάβαλο γινόντανε περισσότερο ἀρεστοὶ στὸ Θεὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους...

ΑΠ' ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ

Γιὰ τὸν περίφημο ποιητὴ καὶ κριτικὸ Μαλὲρμπ διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Κάποτε, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρουέννης παρεκάλεσε τὸν Μαλὲρμπ νὰ πάη σπίτι του καὶ νὰ φᾶνε μαζί, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήση μετὰ τὸ γεῦμα στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κήρυγμα ποὺ θὰ ἔκανε.

Ὁ Μαλὲρμπ ἐπῆγε πρόγματι στοῦ ὀρχιεπισκόπου καὶ ἔφαγε κατὰ κόρον. Μετὰ τὸ φαγητὸν ὅμως ἐνύσταξε καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὴν πολυθρόνα του. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κάτσε τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐσκούνησε, ὑπενθυμίζοντάς του ὅτι ἦταν ὥρα νὰ πάνε στὴν ἐκκλησία...

Δὲν βαρυέται ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ κοιτικὸς. Ὑπέρχει λόγος νὰ σ' ἀκούσω ρητορεύοντα ; Καλά... κοιμᾶμαι κι' ἐδῶ !...

***

Ὁ περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος Πολύκλητος ἑτοίμασε κάποτε δύο ἀγάλματα ἀπεικονίζοντα τὸ αὐτὸ πρόσωπο : τὸ ἕνα ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ «ἐδούλευε» φανερὰ ἐπιφέροντας καθε ἀναβολὴ ποὺ τοῦ ἐζητεῖτο, ἐνῶ τὸ ἄλλο τὸ ἑτοίμαζε κρυφὰ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἔμπνευσή του καὶ μόνο.

Ὅταν ἐξετέθησαν καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα, οἱ συρρεύσαντες φιλότεχνοι ἀπεφάνθησαν δι' βοῆς ὅτι τὸ δεύτερο ἄγαλμα ἦταν κατὰ πολὺ ἀνώτερο τοῦ πρώτου.

—Ἀθηναῖοι, εἶπε τότε ὁ Πολύκλητος, τὸ ἄγαλμα ποὺ δὲν σᾶς ἀρέσει εἶνε ἔργο δικό σας, ἐνῶ τὸ ἔργο ποὺ θαυμάζετε εἶνε ἔργο δικό μου. Ὥστε εἰς τὸ μέλλον, ἀφήνατέ με ἥσυχο νὰ δουλεύω μόνος μου τὰ ἔργα μου !...

***

Ὁ διάσημος ζωγράφος Δαβίδ, ὅταν εἶχε ἐκθέσει κάποτε ἕναν ἀπὸ τοὺς περιφημότερους πίνακάς του, περιφέρετο καὶ ὁ ἴδιος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν φιλοτέχνων ποὺ εἶχε μαζευθεῖ γιὰ νὰ θαυμάσουν. Ἀνάμεσα ὅμως στοὺς τόσους θαυμαστὰς τοῦ πίνακος, ὁ μόνος ποὺ ἀποτελοῦσεν ἐξαίρεση μὲ τὴ σπάση του ἐν γένει καὶ τὰ περιφρονητικὰ βλέμματα ποὺ ἔριχνε στὸν πίνακα ἦταν κάποιος ἀμαξᾶς. Ὁ Δαβίδ, τότε τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἔ, πατρώνη... Δὲ βλέπω νὰ σοῦ ἀρέσει καὶ πολὺ αὐτὸς ὁ πίνακας...

—Καὶ βέβαια ποὺ δὲ μ'ἀρέσει! ἀπήντησεν ὁ ἀμαξᾶς χωρὶς νὰ ἀναγναρίση τὸν ζωγράφο.

—Κι' ὅμως ὅλος ὁ κόσμος σταματᾶ καὶ τὸν θαυμάζει.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Γιὰ κοίτα δῶ, σὰ παρακαλῶ καὶ κρίνε μόνος σου : αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ζωγράφος ἔχει κάνει ἕνα ἄλογο μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀφρούς, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἔχη καὶ χαλινάρι !...

Ὁ Δαβὶδ ἐσώπασε. Ὅταν ὅμως ὁ κόσμος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔκθεση, ἀπῆγε καὶ ἔσβησε τὸν ἀφρό...

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Πολλοὶ βασιλεῖς διακρίνονται γιὰ τὴν ἀπέραντη μνήμη τους Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κι' ὁ Βασιλιᾶς τῆς Ἀγγλίας.

Συνεπῶς μὲ τὴ μνήμη τοῦ Ἄγγλου βασιλέως ἔκανε κατάπληξη τὸ ἑξῆς γεγονός :

Τώρα τελευταῖα ἐγίνετο στὸ Λονδῖνον ἑορτὴ γιὰ τὰ «πλοῖα σωτηρίας τῶν πνιγμένων». Τὴ γιορτὴ αὐτὴ ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Μιὰ στιγμὴ, ἔξαφνα, ἀναγνώρισε χωρὶς δισταγμὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς ναύτας ποὺ ἀνῆκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς σωτηρίας.

Ὁ ναύτης αὐτός, ὅταν ἔκανε τὴ θητεία του πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια στὸ πολεμικὸ ναυτικό, ὑπηρετοῦσε στὸ ἴδιο πλοῖο ποὺ ὑπηρετοῦσε ὡς δόκιμος καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, διάδοχος τότε.

Ὁ φτωχὸς ναύτης ἄρχισε τὰ κλάμματα μόλις εἶδε πὼς τὸν ἀναγνώρισε ὁ βασιλιᾶς του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπίσης συγκινηθῆ ἐξαιρετικά.

Τὴν ἴδιαν ἀπέραντη μνήμη ἔχει καὶ ὁ σημερινὸς πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Μαθιστόρημα μυστηρίου, τρόμου καὶ φρίκης.